

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Caput L. De egressibus è Monasterio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

*venerabilis amictus, quem gero, certissimum
mibi testimonium est.*

Tres potissimum virtutes istius, quo de agimus, officiatoris interioris exercitium constituent. Etenim accensus sit oportet *charitate*, ut eo studio hoc munus suum obeat, ut cunctas Patrum ac Fratrum suorum prævertat necessitates. Amare debet sanctam *paupertatem*, ut nihil perire sinat eorum, quæ honesto porro usui esse queant. Haud exiguo etiam studio *modestia* sollicitus sit oportet, ut Religiosorum vestimenta convenientia atque ad cuiusvis sine staturam accommodata.

CAPUT L.

De egressibus è Monasterio.

Egressus è Monasterio nunquam Religiosis periculosi non sunt, eruntque omninò funesti, nisi diligenter in Dei præsentia sibi met-
ipsis advigilent. Illos minimè affectent, neque naturali in illos propensione ferantur, sed ex solo obedientiæ incitamento, haud absque constanti proximorum suâ modestiâ ædificandorum proposito suscipiant omninò est necesse.

Sæpè sæpiùs usu venit, ut mundi species in imaginatione necdum omninò oblitteratæ veterum intuitu objectorum renoventur. Eamobrem è Monasterio exeundum non est, nisi cum quodam Dei timore, neque inter sæculares, nisi magnâ cum circumspectione, ac de nobismetipsis diffidentia est commorandum.

Eorum nos instar gerere debemus, qui, per terras hostiles peragraré ubi debent, nunquam armis ad se tuendos comparatis instructi non sunt, aut instar illorum, qui per loca contagione infecta transire quando habent, antidotis necessariis sollicitè se muniunt.

Directio.

Obedientia, Domine, ad modicum tempus è Monasterio egedi me jubet. Periculum, illud est, quod de modica illa fit virtute, quam hæcenus fortassis acquisivi. Verum, in te & gratia tua omnem fiduciam meam, repono, fore sperans, ut in ista occasione, in qua ero extra meum elementum, instar piscis, existentis extra aquam, tu me deducas & auxilium mihi sis. Imperfectum meum tu nosti: noli igitur permittere, ut de tui amore quidquam remittam, aut cordis mei puritas inde aliquid detrimenti patiatur. Quin potius fac, ut hoc ab obedientia inuncto munere, non absque proximi ædificatione expleto ad desideratam solitudinem meam à mundo, etiam, quam sim modò, amplius abalienatus revertar. Meas ergo tu, Domine, cogitationes, meos oculos, aliosque sensus ac meos gressus in tuo sancto timore deducere ac dirigere digneris. Virgo sacratissima, tuum quoque humillimè imploro patrocinium ac tutelam.

Spiritus actionis istius in eo erit, ut bonus Religiosus à corde suo procul abigat omnem curiositatem, sequemetipsum in composita contineat modestia ac gravitate, conformando se illi, quam amantissimus ac divinus Salvator noster

noster exhibebat, qua omnes intuentes, dum in humanis adhuc ageret, in admirationem rapiebat. Aut certè ob oculos sibi proponet illam, quam Angeli sancti exhibere consueverunt, ubi Dei jussu, cœlesti habitaculo ad modicum tempus relicto, hominibus sese præbuerent visendos. Quanta tum quæso in eorum aspectu ac vultu innocentia ac dulcedo apparebat? Quàm eorum certi ac definiti erant sermones? Quàm eorum intellectus à negotiationis suæ, illa expleta, speciebus imunes atque expediti penitus erant? Quamobrem connitendum est nobis, & ipsis non minùs Angelis moderati ac modesti ut simus.

Bonus etiam Religiosus religione ac rectæ conscientiæ legibus obstrictum putare se debet, ut bono sit exemplo, caveatque, ne quid dicat, aut faciat coram sæcularibus, quo ipsis scandalo aut Religioni vel tantillo probro esse possit. Id quod certissimè eveniret, si effrænatiore licentiâ aut nimia sensuum dissolutione professionis suæ sanctitati derogaret.

Eapropter meminerit verborum Salvatoris nostri, qui scandalosos cùm execraretur, ait: *Vae mundo à scandalis. Qui scandalizaverit Matt. 18. 6*
unum de pusillis istis, qui in me credunt, expedit ei, ut suspendatur mola asinaria in collo ejus, & demergatur in profundum maris.

Meminerit nihilominus & illius, quod divinus ait Apostolus, ab omnibus nimirum illis,

2. Cor. 2.
15.

6. 8. 22.

1. Theff 5.
12.

2. Cor. 6.
3.

qui vitam amplexati sunt Apostolicam, uti sunt Religiosi, bonum Jesu Christi odorem ubique diffundi, *Christi bonus odor sumus Deo in omni loco.* Illis etiam præcipit, ut coram hominibus æquè atque coram Deo inculpato se exhibeant, minimam mali speciem caventes, ne cuiuspiam offendiculo cùm existant, ipsam professionem suam contemptui exponant. *Providemus, inquit, bona non solum coram Deo, sed etiam coram Hominibus.* Et alibi. *Ab omni specie mala abstinete vos. Ne mini dantes ullam offensionem, ut non vituperetur ministerium nostrum.*

Matt. 5. 16

Hac in re sequetur, id quod in monitis habetur S. Mariæ Magdalene de Pazzis, quod nimirum bonorum Religiosorum Exemplum externis sit unum è potissimis mediis, quæ habent Deum honorandi & animas lucrandi. Et verò nunquid ipsissimum istud est, quod verbis disertis præcipit divinus Magister noster, ubi ait: *Sic luceat lux vestra coram Hominibus, ut videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum, qui in cælis est.*

Oculi in terram demissi unam è melioribus boni hujusmodi exempli, utpote singularis modestiæ, partem constituunt. Ne fortè, ut dicunt sancti Patres, inconsideratis aspectibus diversas quasdam species hauriamus, quæ deinde in cellula nostra molestiam haud exiguam pariant: *Si in civitatem aut vicum proficisceris, oculi tui deorsum aspiciant, ne hostes in cella tibi suscites.* Abbas Isaias orat. 3.

Domum reversus gratias ager Deo, quod ipsum ad dilectam solitudinem suam reduxerit,

rit, hac vel simili ratione : “ Domine Deus,
 “ quàm possum humillimas ago tibi gratias,
 “ quòd extra Monasterium purum tibi servien-
 “ di desiderium in me conservaveris. Infinitam
 “ tuam oro clementiam, ut omnes mihi noxas
 “ ignoscas, quas ibi, quòd satis ad me ipsum
 “ attentus non extiterim, admittere fortè po-
 “ tui. Me etiam, si placet, exime cunctis spe-
 “ ciebus & imaginibus rerum, quæ meam su-
 “ bierunt phantasiam, ut tuæ Majestati in spi-
 “ ritus & cordis puritate me possum unire.

CAPUT LI.

De Religiosa Urbanitate.

Honestas sive Religiosa urbanitas morum
 hac verborum elegantia non est merè hu-
 mana, neque affectata, aut solo mundano mo-
 re ac ritu usitata, sed partem constituit virtutis
 modestiæ, cujus prima functio in eo sita est,
 ut Religiosum in omnibus exterioribus suis ex
 rationis regula perfectè componat in ordine
 ad seipsum, altera verò, ut honestum ipsum ac
 urbanum erga proximum constituat.

Nascitur illa è nobilissimis *charitatis* atque
humilitatis virtutibus. Charitas enim est,
 quæ ubi proximi existimationem ac veneratio-
 nem nobis suggerit, ei in omnibus honorem
 ac signa reverentiæ, pro meritis & cujusque
 conditione, ut exhibeamus impellit. Humi-
 litas dum nobis minorem de nobismetipsis exi-
 stimationem inspirat, aliorum nostramet com-
 moditatem in quavis occasione antepondere do-
 cet.

Nn 4

Dua: